

118 / 18
11.2.1955

לילדים
מסמך
לילדים

17.1.55

"... כמטוס בו טסנו מלוד לרומה היו רק שיה נוסעים מלכדנו. קבלנו אפוא
ולנו מקומות ע"י החלונות של המטוס, הילדים יכלו להתרוצץ כאות נפשט והמארח אף
וכנים את מייקי ואת יושי לחא הטיישים. כולנו הרגשנו טוב ויפה היה להסתכל למטה
לראות את קרטיין, רודוס ואת איטליה ואת האניות כים. כאשר הקברניט יצא אלינו
על מנת לתת הסברים ומצא את לולי עם "סכתה סורגת", התלהב ביותר והתחיל לשחק
עמה והיא מסתכלת אליו מלמטה ונותנת לו פקודות בעברית. בדרך כלל, גם לולי וגם
יושי דברו כל הזמן עם אנשים דכים וכלל לא הרגישו כי אלה אינם מכינים אותם.
למהרני הצטיין יושי, נראה היה כה מתוק והתנהג כה יפה שכולם התלהבו ממנו
ותהו בו אתו.

ברומה נשבה רוח קרה ואף אחד מאנטי ס.א.ס. לא היה לקבלנו. לכסוף לקחו אותנו
באוטובוס והובילו אותנו אל המשרדים הישנים של החברה ולבית המלון. כך יצא לנו
להכל קצת ברומא. מיכאל התרשם ביותר מהכנינים הגדולים, הפסליים, העתיקות וכו'.
והמלון! היו לנו שני חדרים חמודים - טרקלין - שני חדרים אמכטיה, והעוזרות
הרוצצות, וכל זה משעה שלש אחה"צ עד שעה 11.30 כלילה. חדר האכל היה כסגנון
ברוק, תמונות על הקירות ועמודים נושאים את התקרה והזעתי דם מפחד יצאתי חמודי
לא ידעו לאכול יפה תחת השגחתם של המלצר הראשי ושני מלצרים נוספים. אך היינו
בטור גמור, ודומני שנראנו לגמרי "במקום". הכניט בכגדיהם החדשים היו כמעט
אלבנטיים ואל לי לשכת את המגבעות של רות. (אגב, כאשר יצאנו את המטוס ברנגון,
יזלתי את לולי: "ומה יגיד אבא כאשר יראה אותנו?" ותשובתה: "איזה כובע
(יזומכל יש לאמא ו!)"

לאחר ארוחת הערב (אל תשאלוני מה אכלנו, אני הכרתי רק פסטות וגלידה)
יצאנו להסתכל בחנויות. עלי להודות שהייתי מופתעת מאד. תמיד חשבתי שמלאכת
החיכת אצלנו, דברי כסף, תכשיטים ותוצרת עור, טובים אצלנו במיוחד, אך אך הדב-
רתי האיטלקיים האלה הם הרבה יותר טובים וצורתם נאה מאד. בדרך לטדה התעופה
ימתי לב לעזרות ה"כריים" וה"טרטוריאס" (מסעדות), כולט עם אורות נוצצים וכולט
מים. (כך היה גם המלון).

מטוס ס.א.ס. היה מלא מאד. היו בו קבוצת סיאמטיים עם ילדה קטנה, מספר
יפניים, הרבה גרמנים והשאר אנגלים או דוכרי אנגלית. ישנו די טוב עד אכדאן.
אכדאן כאמת מקוט עזוב ומלא צבא פרטי. עד לקרצ'י לא היה הרבה לראות - רק יט
ומרכר וכאשר הגענו לטס ירד כבר הלילת. כי איחרנו בארבע שעות. נכנסנו למסעדת
טדה התעופה וכאן נפגשנו לראשונה עם המזרח. כל מיני אנשים שונים ומשונים
בתלבושת שונה ומשונה - והריחות! יושי לא רצה להתישב: "מסריח!". אך חדר
"הגבירות" היה ממש חארס וכו טפות ושטיחים, מראות ומיזרות הודיות.

כאשר קמנו להמטיף בדרך התקלקל מנוע אחד והקברניט הודיענו כי עלינו להת-
יכב בקרצ'י למספר ייעות של תקונים. השכתי הילדים במטוס והתחלתי להתעניין מו

היתה זאת הקלה גדולה כאשר פגש אותנו בן אחיה של גב' בנימין אשר עובד בחברת
ב.ו.א.ט. בשדה התעופה "דומדום" בקלקוטה. הוא עזר לנו מאד והיה נחמד ביותר -
הוא רומה מאד לאחרון - והעביר אותנו חיש מהר דרך בקרת הגבולות והמכס למקום
בו יכלנו מעט לנוח. אך להעיר את הילדים שוב לאחר שעות זל שנה היה קשה ביותר,
לולי בכתה ויושי לא רצה לקום בכלל עד אשר כאו מאנשי החברה לקחתנו אל המטוס.
שוב היינו צריכים למלא טפסים רבים, אך מר סולומון חזר ועזר. ספרתי לו על כולט
ובעיקר על גב' בנימין וגב' מרים וכל מה שרצה לשמוע על ישראל. המטוס (לדברי
הילדים: "איזה מטוס מחורבן!") היה מלא כורמזים והודים, הרגשנו חולים, לולי
הקיאא ולפתע ראינו הרים גבהים ונהרות גדולים, וכאשר הגלגלים נעצרו: את אבא.
מאז היינו בכל כך הרבה מקומות זונים ונפגשנו בכל כך הרבה אנשים וקשה להכין
כי הילדים אינם משוגעים עדיין. נתברר שהמשפחה אשר בניתה היינו צריכים להיות,
עמדה לחזור למחרת, והתחלנו ללכת ממלון למלון, אך בגלל בקורו של טיסו הכל מלא.
(ישנו רק לילה אחד ככית בו היינו צריכים להיות, בבקר הלכנו לצירות וכלינו
טט את היום ורק לפנות ערב מצאנו מקום זמני. מיפחת הכהן היתה מאד נהמדה ועזרה
לנו רבות. אחרי הצהריט היו להט אורחים - השגריר ההודי ואשתו האקסוטית (רוטינו
אינדונזית) ושתי ילדותיהם הקטנות - ולולי קבלה שער ראשון באנגליה מאו טאנד.
היום הם היו מקדם בכרלין וכניירוכי וחושבים את רנגון לאיזמה ואת בית הספר לרע
אד. כאשר ראיתי את החדריט בהם אנו צריכים לגור עד אשר אנו מקבליט דירה לעצ-
מנו - ורק בודהא יודע מתי זה יהיה - הייתי מוכנה לחזור במטוס הראשון !

אמש בקרנו אצל אנשי חיל התעופה ואצל המשפחה בעלנו שתי הילדות הקטנות.
הילדים שמחו לשיחה ולמשחק. חיהט של חכריט אלה קשיט וכולנו חסרי כסף. בכלל
כל אחד מדבר על כסף וכמה יקר כל דבר וכולט שקועיט בחובות. טרט הספקתי לזוחח
בניידות עט ולטר, אך מתוך הערותיו לברכה (ברכה חבט - הכהן) אני מטיקה, כי גט
מוראג. אנו משלמים כעת 1600 קיאט עבור המלון והוצאות האש"ל של ולטר הן
1000 קיאט כלכר. מחוץ לכך ישנן כל ההוצאות הקטנות, כמו כביטה וכד'. מייקי
גור בכינוו של דוד הכהן, כי אין אצלנו מספיק מקום. מכונית הצירות מכיאה אותו
בבקר כי ולטר צריך לצאת לעבודה. לאחר של היתה לא כמעט עבודה במיך חדשיט,
הייל להיות עסוק עם כואה של המשפחה.

הופתעתי באיזו מידה התרגלו הילדיט למשרתיט הנמצאיט כאן בכל מקום. דומני
שהחינוך המשותף - על כל המספלונו והעובדות - יש לו חלק בתופעה זו. לאחר הפעט
ברומה המלצר שטט כרית על כטאה של לולי, שואלת היא עתה בכל מסעדה לכרית - והיא
עושה זאת כמו מלכה - אחרת אינה יכולה לאכול. - עד כה לא ראיתי הרבה מכורמה.
העיר היא תערוכת של שוקיט מלוכלכיט, סוכות במבוט, בניני פאר, כתיט נאיט וגניט
נפלאים. נדמה לי כי לא ראיתי אף פעט באירופה כל כך הרבה חוילות גדולות במקום
אחד. הסביכה של העיר מוצאת מאד חן בעיני - ירק רב, חוילות יפות והכוויט, לרוב
ממבוט, מתאימים לנוף. איני יכולה לשפר עדיין על האנשיט, לא פגשתי אותם עוד
מקרב ויודעת אצי אותם רק מראיה. אך הם מוצאיט חן בעיני ולדעתי הם מלאי חן.
צריך אמנט להורגל לכך שהחורייט הולכיט בחצאיות, אך עלי לספר לכם שהגבריט
הישראליט לובשיט אותן ככית וחורייט אותן לרוביט.